

Sygn. akt XIV W 4208/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku, XIV Wydział Karny w składzie :

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Buraczewska

Protokolant: prot. sąd. Monika Skóra

przy udziale oskarżyciela publicznego: M. G. z K. (...) w S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2016 r. sprawy:

A. P.

s. W. i K. z domu B.

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniu 16 listopada 2015 roku około godziny 13:47 w S. na skrzyżowaniu ulic (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując autobusem marki (...) o nr rej. (...) wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie dostosował się do znaku pionowego A-7 w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) jadącemu po drodze z pierwszeństwem przejazdu

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **A. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. zasądza od obwinionego **A. P.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i wymierza mu opłatę w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt XIV W 4208/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2015r. około godziny 13:47 A. P. wykonywał obowiązki służbowe, kierując autobusem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jadąc od strony ulicy (...) w S. zamierzał wykonać manewr skrętu w lewo w ulicę (...) w S.. Na ulicy (...) w kierunku ulicy (...) przed skrzyżowaniem znajduje się znak drogowy (znak pionowy A7) ostrzegający uczestników ruchu o obowiązku udzielenia pierwszeństwa przejazdu pojazdom poruszającym się drogą główną – ul. (...) w S.. A. P. przygotowując się do wykonania manewru skrętu w lewo z drogi podporządkowanej z ulicy (...) w kierunku ulicy (...) zatrzymał się na skrzyżowaniu, następnie wjechał na skrzyżowanie po ustąpieniu mu pierwszeństwa przejazdu przez pojazd znajdujący się po jego lewej stronie, a wykonując manewr skrętu w lewo, który zatrzymał się przy osi jezdni.

W tym czasie ulicą (...) na wprost przez skrzyżowanie jechał samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez K. K.. Kierujący samochodem osobowym marki R. (...) jechał drogą z pierwszeństwem przejazdu, po wykonaniu manewru omijania pojazdu sygnalizującego zamiar skrętu w lewo w kierunku ulicy (...), jadąc przy prawej krawędzi jezdni. A. P. wykonując manewr skrętu w lewo z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki R. (...), co doprowadziło do uderzenia tego samochodu. Po zderzeniu samochód osobowy marki R. (...) został zepchnięty poza prawy pas drogowy, następnie zatrzymał się przed autobusem marki (...) w stronę dotychczasowego kierunku jazdy. Autobus marki (...), po uderzeniu lewego boku samochodu osobowego marki R. (...) został zatrzymany za samochodem w pasie drogowym, w kierunku zamierzonej jazdy ulicą (...) w S..

W wyniku przedmiotowego zdarzenia uszkodzeniu uległy oba pojazdy. W pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu uległy drzwi lewe, lewy przód, lewy bok- błotnik lewy tylny, koło lewe tylne, szyba lewa środkowa, które to uszkodzenia były zlokalizowane w lewej części pojazdu na wysokości ok. 175 cm od podłoża i długości ok. 150-215 cm. Uderzenie autobusu marki (...) w samochód osobowy marki R. (...) spowodowało wgniecenie po lewej stronie pojazdu oraz widoczne zarysowania. W autobusie marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu uległ okular prawego reflektora, przedni zderzak, kierunkowskaz prawy przedni, usytuowane na wysokości 30-120 cm od nawierzchni jezdni, o długości 81 cm.

A. P. ma 49 lat, jest żonaty, zatrudniony w Miejskim Zakładzie (...) przy ulicy (...) w S. za wynagrodzeniem w wysokości 2.000-2.200,00 złotych netto. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada lokal mieszkalny o powierzchni 32 m² oraz samochód marki R. (...), rok produkcji 2003. Według oświadczenia nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo, karany mandatowo za wykroczenia w ruchu drogowym. (protokół przesłuchania A. P.- k. 22, wyjaśnienia na rozprawie głównej- czas nagrania: 00:02:49)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: częściowo wyjaśnienia obwinionego A. P. (k. 52-54 czas nagrania: 00:05:41-00:16:25), zeznania świadka K. K.- k. 54-56 czas nagrania: 00:17:34-00:41:51), zeznania świadka D. K.- k. 56-57, czas nagrania: 00:45:16-00:57:49); dokumenty zgromadzone w toku postępowania, ujawnione na rozprawie głównej – k. 57.

Obwiniony A. P. przesłuchiwany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony wyjaśnił, że jadąc z ulicy (...) w kierunku ulicy (...) zatrzymał się na linii warunkowego zatrzymania, a samochody jadące z prawej i lewej strony z drogi z pierwszeństwem przejazdu ustąpiły mu pierwszeństwa. Obwiniony twierdził, że upewnił się, że na skrzyżowanie nie wjeżdża żaden inny pojazd. Następnie obwiniony wyjaśnił, że po przejechaniu większej części skrzyżowania w prawy narożnik autobusu uderzył samochód marki R.. Następnie obwiniony wraz z kierującym pojazdem marki R. zjechali ze skrzyżowania i zawiadomili Policję. Obwiniony podał, że z uwagi na usytuowanie kierowcy w autobusie posiada widoczność sytuacji na drodze i wskazywał, że niemożliwym jest, aby z prawej strony nadjechał samochód marki R., albowiem pojazd po prawej stronie skręcający w stronę ulicy (...) zatrzymał się ustępując obwinionemu pierwszeństwo przejazdu, podobnie jak pojazd znajdujący się po jego lewej stronie, zamierzający jechać prosto.

Obwiniony podnosił, że w jego ocenie pojazd marki R., który wjechał w autobus w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo jechał za szybko. Obwiniony uważał, że gdyby pojazd marki R. jechał powoli to zmieściłby się na pasie drogi, omijając pojazd, który przepuszczał obwinionego znajdujący się po jego prawej stronie. Obwiniony wyjaśnił, że w dacie kolizji drogowej warunki pogodowe były dobre, nawierzchnia jezdni sucha.

Obwiniony podał uzupełniająco, że autobus marki (...), który prowadził w dniu 16 listopada 2015r. ma długość ok. 12 m, waży ok. 10 ton, w związku z czym posiada mniejsze przyspieszenie. Nadto wskazał, że w celu kontroli wyprowadzania autobusu obwiniony musi najpierw nieznacznie wyjechać do przodu na skrzyżowanie, a następnie dopiero wykonać zamierzony manewr. (k.52-54)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawił wątpliwości Sądu, iż obwiniony A. P. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Z analizy materiału dowodowego wynika, że wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę, w zakresie w jakim obwiniony wskazywał, iż zdarzenie z dnia 16 listopada 2015r. miało miejsce, w zakresie w jakim relacjonował przebieg zdarzenia, w szczególności iż wyjeżdżał wówczas z drogi podporządkowanej z ulicy (...) na ulicę (...) w S.. Nadto Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jako korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym w zakresie w jakim obwiniony wyjaśniał, że samochód nadjeżdżający ulicą (...) z jego lewej strony zatrzymał się przed skrzyżowaniem, dając mu wyraźny sygnał, że ustępuje mu pierwszeństwa. Jako wiarygodne uznać należy również wyjaśnienia, w których obwiniony wskazywał, że z jego prawej strony na ulicy (...) również znajdował się pojazd, który sygnalizował zamiar skrętu w lewo i zatrzymał się również ustępując obwinionemu pierwszeństwa przejazdu.

Zważyć należy, że wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie w ocenie Sądu pozostają spójne, logiczne, a nadto korespondując z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z nagraniami z monitoringu autobusu, na podstawie którego odtworzyć można przebieg zdarzenia i podejmowane czynności. Wersję zachowania się uczestników ruchu, znajdujących się na skrzyżowaniu drogi ulicy (...) przedstawioną przez obwinionego uznać należy za wiarygodną w zakresie okoliczności potwierdzonych nagraniem monitoringu. Sąd uznał, że w istocie z nagrania monitoringu autobusu wynika, że przed zamiarem wykonania przez obwinionego, prowadzącego autobus marki (...) manewru skrętu w lewo z drogi podporządkowanej, po jego prawej stronie znajdował się samochód, sygnalizujący zamiar skrętu w lewo, w stronę ulicy (...), natomiast po jego lewej stronie zatrzymał się pojazd, któremu obwiniony podziękował za ustąpienie pierwszeństwa przejazdu gestem wyciągniętej lewej ręki.

Natomiast w ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę w części, w jakiej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, nie poczuwając się do winy za zaistniałe zdarzenie, w szczególności w zakresie w jakim obwiniony utrzymywał, że przed wykonaniem manewru skrętu w lewą stronę ulicą (...) nie naruszył zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a będąc na skrzyżowaniu nagle wjechał w niego pojazd marki R. (...). Nawet gdyby przyjąć, jak wskazywał obwiniony, że przed wjechaniem na skrzyżowanie dokonał rozeznania sytuacji na skrzyżowaniu i nie widział samochodu marki R. (...), to w ocenie Sądu na obwinionym, który wjeżdżał na skrzyżowanie z drogi podporządkowanej, ciążył obowiązek należytej ostrożności i kierowania się zasadą ograniczonego zaufania do uczestników ruchu. Bezsprzeczna okolicznością, potwierdzoną materiałem dowodowym w sprawie jest zdarzenie z dnia 16 listopada 2015r., że obwiniony wjechał na skrzyżowanie, czego nie kwestionuje obwiniony ani kierujący pojazdem marki R. (...).

Ocena wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadków skupiła się na okolicznościach związanych z zachowaniem się obwinionego, który znalazł się w sytuacji nietypowej, albowiem w ramach grzecznościowych został wpuszczony na skrzyżowanie przez innych uczestników ruchu (vide- przepuszczenie go przez pojazd znajdujący się po jego lewej stronie) znajdujących się na drodze z pierwszeństwem przejazdu. W ocenie Sądu ta nietypowa sytuacja, wynikająca z zachowania innych uczestników ruchu, którzy ustąpili obwinionemu pierwszeństwa przejazdu wymagała zwiększenia czujności i zachowania kwalifikowanej formy przezorności w zakresie rozeznania zachowania innych uczestników ruchu znajdujących się na skrzyżowaniu.

W tym zakresie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, który podawał, że dokonał całościowego rozeznania sytuacji na skrzyżowaniu, albowiem wyjaśnienia te są sprzeczne z zeznaniami świadków, którym Sąd dał wiarę oraz nagraniom z monitoringu (ujawniono – k. 55). Z nagrania monitoringu w którym to w sposób niebudzący wątpliwości widać, że pojazd znajdujący się po prawej stronie autobusu, którym kierował obwiniony zatrzymał się z zamiarem skrętu w lewo w stronę ulicy (...), dojeżdżając do osi jezdni, czyniąc tym samym miejsce dla pojazdów poruszających się tym samym pasem ulicą (...) w stronę S.. Oceniając przymiot waloru wiarygodności wyjaśnień obwinionego pod kątem nagłości zachowania uczestnika ruchu kierującego pojazdem R. (...), Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom. Wskazać należy, że wyjaśnienia obwinionego w zakresie niemożności zauważenia samochodu marki R. (...) w ocenie Sądu są niewiarygodne, albowiem z zapisu monitoringu (Kamera numer 3) wynika explicite, w sposób niebudzący wątpliwości, że w momencie wjazdu na skrzyżowanie przez autobus, na skrzyżowaniu tym znajdował się już pojazd marki R. (...),

który miał pierwszeństwo przejazdu. Powyższe potwierdzają dodatkowo uszkodzenia, jakim uległy pojazdy. Zważyć należy bowiem, że uszkodzeniu uległa lewa strona pojazdu marki R. (...), przy czym w głównej mierze uszkodzenia te zlokalizowane są w środkowej i tylnej części pojazdu. Tym samym fakt ten podważa wersję prezentowaną przez obwinionego, że to on został uderzony przez pojazd marki R. (...), ponieważ było odmiennie – pojazd marki R. (...) został uderzony przez autobus (wyraźnie widać to na nagraniu z monitoringu).

Wyjaśnienia obwinionego, w zakresie w jakim obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia nie pozostają koherentne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z dowodem w postaci zapisu z monitoringu oraz zeznaniami świadka K. K., kierującego pojazdem marki R. (...).

Świadek K. K. zeznał, że w dniu 16 listopada 2015r. jechał prosto ulicą (...) w S. w stronę S.. Świadek potwierdził okoliczności wynikające z pozostałego materiału dowodowego, któremu Sąd dał wiarę w zakresie znajdowania się na drodze samochodu, sygnalizującego skręt w lewo, który to świadek ominął, mając miejsce w swoim pasie ruchu. Odnośnie okoliczności związanych z uderzeniem samochodu marki R. (...) przez autobus marki (...) świadek zeznał, że obwiniony uderzył go w lewy tylny bok, powodując dopchnięcie pojazdu do krawężnika. Zdaniem Sądu zeznania świadka w tym zakresie korespondują z rodzajem uszkodzeń pojazdów oraz z zapisami z kamery monitoringu autobusu, co do których świadek odnosił się również w trakcie ich odtwarzania na rozprawie głównej.

Zeznania powyższego świadka korespondują dodatkowo z zeznaniami świadka D. K., który co prawda jako funkcjonariusz policji nie był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia, jednakże w sposób przekonywujący Sąd odtworzył przebieg ustaleń dokonanych bezpośrednio po przybyciu na miejsce kolizji drogowej. Świadek ten zeznał, że kierujący autobusem marki (...) wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi osobowemu jadącemu ulicą (...) w kierunku S.. Świadek zeznał, że na miejscu zdarzenia obwiniony wskazał, że wjechał na skrzyżowanie, bo inny uczestnik ruchu ustąpił mu pierwszeństwa, jednakże w tym samym momencie kierujący pojazdem marki (...) nie zauważył wjeżdżającego na skrzyżowanie z prawej strony pojazdu osobowego, co było przyczyną kolizji drogowej.

Powyższe zeznania Sąd uznał za spójne, logiczne, mające przełożenie na zapis monitoringu kamery autobusu marki (...). Nadto świadek zeznał, że rodzaj uszkodzeń pojazdu świadczył o tym, że pojazd marki R. (...) znajdował się w ruchu. Świadek potwierdził również wersję przedstawioną przez świadka K. K., odnośnie możliwości bezkolizyjnego ominięcia pojazdu znajdującego się przy lewej osi jezdni, zamierzającego wykonać manewr skrętu w lewo, z uwagi na szeroki pas jezdni.

Podsumowując zeznania świadków wskazanych powyżej, korespondują one ze sobą, są logiczne, a tym samym podważają wyjaśnienia obwinionego w części, w jakiej Sąd odmówił im waloru wiarygodności. Wskazać należy, że świadkowie są osobami obcymi, świadek D. K. był osobą obcą zarówno dla obwinionego jak i pokrzywdzonego, stąd nie miał interesu w celowym zeznawaniu na niekorzyść któregoś z uczestników kolizji drogowej.

Ze względu na niezakwestionowanie przez żadną ze stron dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw, ujawnione dokumenty, w oparciu o które ustalono stan faktyczny, Sąd uznał za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy.

Podsumowując zatem, Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionego A. P. nie zasługują na wiarę w zakresie nie przyznania się do zarzucanego mu wykroczenia i przyjęcia linii obrony, wskazującej na okoliczność związaną z nagłym pojawieniem się pojazdu marki R. (...) na skrzyżowaniu. Z zapisu monitoringu wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że to obwiniony, kierujący autobusem marki (...) winien ustąpić pierwszeństwa samochodowi marki R. (...), który jechał drogą z pierwszeństwem przejazdu. A contrario- w ocenie Sądu gdyby przyjąć wersję obwinionego, że przed wjechaniem na skrzyżowanie upewnił się czy inne pojazdy mają pierwszeństwo przejazdu i że wjechał w niego pojazd marki R. (...)- inny byłby zakres uszkodzeń pojazdu marki R. (...). Niezależnie od braku powiązania logicznego w tym zakresie- moment sytuacyjny poruszania się obu pojazdów został zarejestrowany przez kamery monitoringu autobusu, z którego wynika, że co prawda pojazd kierowany przez obwinionego z uwagi na grzecznościowe ustąpienie mu pierwszeństwa przez samochód znajdujący się po jego lewej stronie był już na skrzyżowaniu, jednakże nie obserwował

sytuacji na skrzyżowaniu w pełnym zakresie. Niewątpliwie, okoliczność ustąpienia mu pierwszeństwa przez innych uczestników ruchu nie stanowi warunku koniecznego do powielenia takowego zachowania przez poruszającego się drogą z pierwszeństwem przejazdu samochodu osobowego marki R. (...). W ocenie Sądu obwiniony przed podjęciem procesu decyzyjnego czy wjechać na skrzyżowanie mimo braku pierwszeństwa, a jedynie grzecznościowego ustąpienia mu pierwszeństwa przejazdu przez inne pojazdy winien rozważyć zachowanie innych uczestników ruchu (vide jadących z jego prawej strony, omijających pojazd usytuowany przy osi jezdni, zamierzający wykonać manewr skrętu w lewo).

Zgodnie z dyspozycją **art. 86 § 1 kw** kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu nie zachowuje należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Analizując przesłanki strony przedmiotowej w/w przepisu wskazać należy, że każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczornego, stosowania się do sytuacji panującej na drodze. Po stronie kierowcy ciąży obowiązek nie tylko prowadzenia pojazdu w sposób odpowiadający nakazom i zakazom określonym w ustawie z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. 2012r., poz. 1137), ale również obowiązek kierowania się zasadą ostrożności, przeczorności, ograniczonego zaufania do uczestników ruchu. Zgodnie z art. 3 ust. 1 w/w ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnicy ruchu obowiązani są zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga- szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudniać albo w związku z ruchem zakłócić spójność lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. W myśl art. 25 ust. 1, 4 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo- także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo, jednocześnie kierującemu zabrania się wjeżdżania na skrzyżowanie, jeżeli na skrzyżowaniu lub za nim nie ma miejsca do kontynuowania jazdy.

Sąd w pierwszej kolejności, analizując aspekt winy obwinionego dokonał analizy pojęcia „należytej ostrożności”, posiłkując się w tym zakresie dorobkiem orzecznictwa i judykatury.

Przez **należyłą ostrożność** należy rozumieć takie zachowanie uczestników ruchu lub innych osób, które – uwzględniając wszystkie istniejące w danym momencie okoliczności – wyłącza, a w każdym razie minimalizuje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa ruchu. Należyta ostrożność to zarówno tzw. zwykła ostrożność, jak i szczególna ostrożność wymagana przez prawo o ruchu drogowym w konkretnych sytuacjach. Ostrożność przejawia się w skupieniu uwagi kierowcy i rozważeniu w podejmowaniu decyzji. /tak: K. B., Przestrzeganie zasad ostrożności, problem bezprawności czy winy, PiP 1963, Z. 7, S. 91/

Odnosząc się do skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym wskazać należy, że poprzez zagrożenie należy rozumieć podjęcie działań lub zaniechań powodujących zakłócenie ustalonego w ruchu drogowym ładu, harmonijnego układu. Chodzi więc o wywołanie sytuacji zmuszających innych uczestników ruchu do zwiększenia uwagi lub podejmowania dodatkowych manewrów. Niewątpliwie naruszenie zasad bezpieczeństwa ma miejsce wówczas, gdy uczestnik ruchu zachowuje się w sposób sprzeczny z określoną dyrektywą nakazującą sposób zachowania, tj. podejmując się wykonania manewru z nią sprzecznego. /tak: K. B., Bezprawność przestępstw nieumyślnych, s. 144/

Kierujący pojazdem ma obowiązek obserwowania nie tylko części ulicy, ale całej jej szerokości, od obowiązku którego nie zwalnia go zachowanie się innego kierowcy. /tak: wyrok SN z dnia 7 stycznia 1981r., sygn.. V KRN 366/80, publ. OSNPG 1981, Nr 8-9, poz. 90/ W niektórych sytuacjach wymagane jest zachowanie „należytej staranności” w sposób kwalifikowany, przejawiający się na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym szybkie reagowanie. Należyta ostrożność wymagana jest w szczególności m.in. przy przejazdach na skrzyżowanie. /tak: wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2003r., sygn.. III KK 61/03, publ. OSNwSK 2003, poz. 886/

Przenosząc powyższe stanowisko orzecznictwa, które Sąd w pełni aprobuje i przyjmuje za podstawę oceny przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia stwierdzić należy, że obwiniony jakkolwiek uzyskał grzecznościowe pierwszeństwo przejazdu ze strony kierującego samochodem znajdującym się na skrzyżowaniu po jego lewej stronie to nie ocenił możliwości pojawienia się na drodze innych pojazdów, jadących ulicą (...) po pasie z pierwszeństwem przejazdu. W ocenie Sądu okoliczność związana z ustąpieniem pierwszeństwa przejazdu przez jednego z uczestników ruchu nie może determinować uznania, że inni uczestnicy ruchu, poruszający się drogą z pierwszeństwem przejazdu zachowują się tak samo. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że obwiniony dojeżdżając do środka skrzyżowania winien również uczynić rozeznanie odnośnie możliwości wykonania manewru skrętu w lewo i rozejrzeć się w pełnym zakresie, badając sytuację na drodze po jego prawej stronie (niezależnie od zatrzymania się pojazdu sygnalizującego zamiar skrętu w lewo).

Analiza materiału dowodowego nie pozostawiła wątpliwości, że obwiniony nie dokonał rozeznania sytuacji na skrzyżowaniu w pełnym zakresie i nie upewnił się czy znajduje się na nim inny uczestnik ruchu, co implikuje uznanie, że wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję w/w przepisu. W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd uznał, że wina obwinionego i okoliczności popełnionego przez niego czynu nie budzą wątpliwości. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika jednoznacznie, że to obwiniony naruszył podstawowe zasady ruchu drogowego, bowiem wjechał na skrzyżowanie, pomimo obowiązku ustąpienia pierwszeństwa wszystkim uczestnikom ruchu – także poruszającym się ul. (...) na wprost, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu obwiniony powinien zachować szczególną ostrożność, kierując się formą grzecznościowego ustąpienia mu pierwszeństwa przez innego uczestnika ruchu, albowiem prowadził duży pojazd, przewożąc pasażerów, w tym dzieci, co implikuje uznanie, że ewentualne skutki zagrożenia bezpieczeństwa drogowego mogły być większe. Skutek zderzenia związany z powstaniem wymiernej szkody w postaci uszkodzeń pojazdu marki R. (...) przesądza o społecznej szkodliwości czynu obwinionego.

Konkludując Sąd stwierdził, że obwiniony A. P. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Sąd wymierzając obwinionemu A. P. karę kierował się dyrektywami art. 33 k.w. Sąd przyjął jako okoliczność obciążającą wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w stworzeniu zagrożenia w ruchu drogowym przez brak należytej uwagi i naruszenie podstawowych zasad ruchu drogowego. Okolicznością łagodzącą jest to, że obwiniony jest osobą niekaraną, nie doszło do poważniejszych osobowych skutków w wyniku zachowania obwinionego.

Uwzględniając powyższe, jak również sytuację majątkową obwinionego, Sąd z mocy art. 86 § 1 k.w. przy uwzględnieniu art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył obwinionemu A. P. ***karę grzywny w wysokości 200 złotych.***

Zdaniem Sądu, orzeczona kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy obwinionej i jako taka winna spełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do niej oraz cele w zakresie prewencji generalnej. Kara grzywny orzeczona w takim wymiarze ma wpłynąć na obwinionego w ten sposób, że będzie z większą uwagą poruszał się jako kierujący po drogach, tym bardziej, że jest zawodowym kierowcą.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw oraz art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Zasadą w postępowaniu w sprawach o wykroczenia jest ponoszenie przez ukaranych za popełnienie wykroczeń kosztów postępowania. Tym samym zgodnie z zasadami postępowania w sprawach o wykroczenia należało ukaranego obciążyć kosztami postępowania – wydatkami oraz opłatą. Obwiniony nie ma nikogo na utrzymaniu, osiąga stałe dochody, zatem sytuacja majątkowa obwinionego nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd zatem zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269) oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 30 złotych.